LEE TREPANIER: VALOAREA PUBLICĂ A ÎNVĂȚĂMÂNTULUI SUPERIOR

Autor: Redacția Syntopic | 11 iunie 2023

Un articol Lee Trepanier *pentru* VoegelinView

Articol original: The Public Value of Higher Education

Traducere realizată de Irina Sisan, studentă la Facultatea de Filozofie, Universitatea din București, pentru stagiul de practică organizat în parteneriat cu redacția Syntopic.

A avut și încă mai are loc o dezbatere despre criza învățământului superior, în special despre instituțiile publice americane, deși natura acestei crize și modul cel mai bun de a o aborda rămân neclare. Unii critici ai învățământului superior au urmărit preocupările expuse în *Spellings Commission's Report, A Test of Leadership* (n. trad. „Raportul Comisiei Spellings, un test de *leadership*"), din 2006 care constată că forța de muncă americană este din ce în ce mai prost pregătită pentru o „economie a cunoașterii" globalizată, din cauza marginalizării învățământului liceal în colegiile și universitățile americane.[1] Lucrări precum *Academically Drift: Limited Learning on College Campuses* (n. trad. „Derivă academică: învățare superficială în campusurile universitare") și *We're Losing Our Minds: Rethinking American Higher Education* (n. trad. „Ne pierdem mințile: regândirea învățământului superior american") confirmă temerea că învățământul superior american nu oferă competențele necesare pentru o forță de muncă corespunzătoare secolului douăzeci și unu.[2] Potrivit acestor critici, criza învățământului superior american constă în incapacitatea acestuia de a oferi o educație corespunzătoare nevoilor Statelor Unite, astfel încât acestea să rămână competitive într-o economie globalizată.

A doua problemă este declinul educației liberale, deoarece considerentele economice au copleșit misiunea principală a colegiilor și universităților americane. Cărți precum *Not for Profit: Why Democracy Needs the Humanities* (n. trad „Nu pentru profit: De ce are

nevoie democrația de științele umaniste"), *Why Choose the Liberal Arts* (n. trad. „De ce să alegi artele liberale") și *Education's End: Why Our Colleges and Universities Have Given up on the Meaning of Life* (n. trad. „Sfârșitul educației: de ce colegiile și universitățile noastre au renunțat la sensul vieții") apără nevoia de educație liberală într-un mediu academic care este din ce în ce mai definit prin utilitate economică.[3] Deși acești autori diferă în privința motivelor pentru care consideră că educația liberală este esențială pentru învățământul superior american, toți sunt de acord că educația liberală, în special științele umaniste, ar trebui să revină în centrul curriculum-ului colegiilor și universităților – un argument similar celui care a fost susținut în urmă cu mai bine de treizeci de ani, în *Closing the American Mind* (n. trad. „Închiderea minții americane") a lui Allan Bloom.[4]

A treia problemă privește structura organizatorică și administrativă a învățământului superior american.[5] Corpul profesoral trebuie să se întoarcă la misiunea principală pe care o au colegiile și universitățile, acela de a preda studenților care au absolvit liceul, mai degrabă decât să se specializeze în burse misterioase și să țină cursuri pe subiecte ezoterice. În timp ce profesorii trebuie încurajați și motivați să se concentreze pe predare, colegiile publice și universitățile trebuie să arate comunităților că lucrează pentru binele comun. Învățământul superior american trebuie să schimbe percepția publicului conform căreia universitățile sunt ca orice altă afacere care urmărește doar propriul interes și, în schimb, să demonstreze oamenilor că acestea caută realizarea unui bine public pentru societate.[6]

În al patrulea rând, problemele legate de accesul la învățământul superior american au stârnit îngrijorări cu privire la valoarea acestuia, deoarece costurile colegiilor și universităților nu mai depășesc beneficiile lor economice.[7] Raportul *PEW Research Center* din 2011 arată că majoritatea americanilor (57%) spun că învățământul superior nu reușește să ofere studenților o valoare îndestulătoare pentru banii pe care ei și familiile lor îi cheltuiesc și chiar o majoritate mai mare (75%) spun că facultatea este prea scumpă.[8] Aproape jumătate dintre absolvenții unei facultăți (49%) spun că plata datoriilor pe care le au față de universități îngreunează plata altor facturi și un sfert spun că acest lucru a avut un impact exponențial asupra alegerii carierei.[9]

În cele din urmă, există o polarizare politică din ce în ce mai mare cu privire la valoarea învățământului superior american. Republicanii au devenit din ce în ce mai negativi cu privire la impactul colegiilor și universităților asupra S.U.A.[10]. 58% dintre republicani dar și dintre cei care sunt independenți de vreo orientare republicană spun că învățământul superior are un efect negativ asupra modului în care decurg lucrurile în țară, în timp ce doar 36% spun că efectul este pozitiv. În schimb, 72% dintre democrați consideră că universitățile și colegiile au un impact pozitiv asupra țării. Evenimentele recente care au avut loc în țară – cum ar fi controversa privind libertatea de exprimare și problemele cu privire la rasă din campusurile universitare – au dat impresia că

universitățile și colegiile americane sunt bastionul ideologiilor liberale, valori contrare republicanilor și celor care se consideră neafiliați republicanilor.[11]

Din preocupările enumerate mai sus, este evident că există o criză în învățământul superior, dar nu există niciun acord cu privire la natura crizei sau la modul de abordare a acesteia. Poate că un alt mod de a examina această problemă este de a întreba: cât de relevante sunt colegiile și universitățile publice pentru comunitățile lor? Ce rol și ce misiune ar trebui să adopte aceste instituții pentru a-și demonstra valoarea în fața publicului? Dar înainte de a explora posibilele răspunsuri la aceste întrebări, ar merita să trecem în revistă istoria învățământului superior din Statele Unite.

Fondatorii americani își doreau un cetățean educat și autonom pentru a menține intactă noua republică.[12] Educația trebuia să insufle valorile republicane ale libertății și autoguvernării și să facă din tinerii americani viitori lideri ai poporului. Cel puțin zece dintre fondatorii națiunii au fost, de asemenea, fondatori de instituții academice, cea mai faimoasă fiind Universitatea Thomas Jefferson, din Virginia (înființată în 1819; deschisă în 1825). Ca așezământ neconfesional de învățământ superior, Universitatea din Virginia trebuia „să înființeze în ținutul mai înalt, mai sănătos și mai central pentru stat o universitate cu un plan atât de larg, liberal și modern, încât să merite să fie patronată cu sprijin public.”[13]

Deși Washington, împreună cu alți fondatori de seamă, a favorizat crearea unei universități naționale, ceea ce a ieșit la iveală a fost un sistem format din multe instituții susținute de stat.[14] Rev. Manasseh Cutler, un autor al Ordonanței de Nord-Vest din 1787, a negociat cu succes cu Congresul pentru alocarea a două mile pătrate pentru o universitate publică. Universitatea Ohio din Atena (fondată în 1804) a devenit prima universitate de stat la vest de Munții Apalași. Atunci când state tinere au intrat în Uniune, acestea au primit terenuri publice pentru dotarea unei universități.[15] Când a fost promulgată Legea Morrill din 1862, colegiile și universitățile care acordau terenuri s-au extins pe coasta de vest, douăzeci de state având deja universități de stat.[16]

Înainte de Războiul Civil, misiunea principală a colegiilor și universităților era să îi învețe pe studenți să devină buni cetățeni și lideri democratici. Aceste instituții ofereau un curriculum de arte liberale, deoarece se credea că pentru cetățenia democratică era nevoie de un individ cu o personalitate dezvoltată din toate punctele de vedere.[17] Cu toate acestea, au apărut și instituții care au pus accent pe educația tehnică în științe agricole și industriale. Legile Morrill din 1862 și 1890 au oferit granturi de teren și finanțare federală care au stimulat legislaturi ale statului să înființeze colegii și universități agricole și mecanice. Influențate de universitatea germană orientată spre cercetare, aceste tipuri de universități au început să apară după Războiul Civil, unele dintre ele devenind ulterior instituții de vârf ale învățământului superior american.[18]

La sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului XX, colegiile și universitățile

americane și-au continuat misiunea de a servi națiunea formând cetățeni și lideri democratici printr-o educație liberală și tehnică. Dar, ele au oferit oportunități și grupurilor anterior excluse, pe măsură ce conceptul de democrație în sine s-a extins, pentru a include tratamentul egal al studenților și accesul egal la educație pentru toți oamenii, inclusiv pentru cei săraci, pentru femei și pentru minoritățile rasiale și etnice.[19] Au fost stabilite programe de educație pentru adulți în locuri, cum ar fi Universitatea Chautauqua (1883-1892), care au fost primele care au organizat sesiuni de vară, cursuri prin corespondență și servicii de extensie (prin care erau oferite servicii unor indivizi care nu erau înrolați ca studenți). Aceste idei urmau, la rândul lor, să influențeze alte instituții, culminând cu ceea ce va fi cunoscut în 1904 sub numele de „Ideea Wisconsin".[20]

Democratizarea învățământului superior american a continuat pe tot parcursul secolului al XX-lea, odată cu mișcarea colegiilor comunitare, G.I. Bill, Planul California, Mișcarea pentru Drepturile Civile și alte programe federale. Dar apariția și dominația instituțiilor academice ce acordă diplome avansate (*graduate education*), în jurul anului 1900, a fost cea care a redefinit misiunea învățământului superior american ca predare, cercetare și serviciu public.[21] Predarea consta în formarea de cetățeni și lideri democratici – o moștenire de la Fondatorii americani, în timp ce cercetarea era influențată de universitățile în stil german și s-a dovedit a fi adecvată în cultura practică a Statelor Unite, cu credința că marile universități de cercetare vor avansa cunoștințele de bază și vor oferi expertiza tehnică cerută de o societate industrială modernă.[22] Serviciul public a venit din ideologia politică progresistă, care a căutat să combine misiunile de predare și cercetare ale colegiilor și universităților, pentru a transmite cunoștințe superioare publicului prin activități externe, cum ar fi cercetarea aplicată, cursurile în afara campusului și învățarea prin servire.

„Ideea Wisconsin" a fost cea mai faimoasă articulare a acestei misiuni de serviciu public și a devenit un model pentru școlile ulterioare. „Ideea Wisconsin" a constat în angajamentul Universității din Wisconsin de a servi întreaga populație a statului. În mod specific, expertiza cadrelor universitare a fost încorporată în planificarea guvernului de stat și serviciile de extensie universitară au fost puse la dispoziție în întregul stat.[23] Atrăgând atenție la nivel național, „Ideea Wisconsin" a influențat multe alte universități de stat să ridice serviciul public la rangul de parte a misiunii de bază a unei universități.[24]

Criticii acestei noi misiuni au susținut că serviciul public devenea în practică supunerea față de afacerile sau interesele statului. Corpul profesoral era, de asemenea, preocupat de faptul că oamenii de afaceri se implicau în învățământul superior și în universități, modelându-le după structurile birocratice ale corporațiilor și ale statului.[25] De atunci, această amenințare a autonomiei instituționale, fie datorită presiunilor guvernamentale sau a celor comerciale, a rămas o preocupare constantă pentru învățământul superior

american.[26]

Cea mai mare parte a acestei preocupări a tratat problema sursei de finanțare a învățământului superior. Înainte de cel de-al Doilea Război Mondial, finanțarea pentru cercetarea costisitoare și specializată venea de la fundații filantropice sau corporații de afaceri. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial și după aceea, guvernul federal a devenit patronul dominant al marilor universități de cercetare, deși fundațiile private au continuat să finanțeze cercetarea în științe sociale. Cel mai recent, începând cu anii 1970 a avut loc o trecere de la cercetarea de bază și militară la cea civilă și comercială pentru a satisface nevoile unei economii globale.[27] Această ultimă trecere de la un model teoretic la unul antreprenorial prin categoria serviciului public a ridicat semne de întrebare cu privire la ceea ce constituie de fapt serviciul public și care este rațiunea acestuia.

Astăzi, universitatea multifuncțională americană se agață încă de misiunea sa triplă de predare, cercetare și serviciu public. Privind înapoi la istoria învățământului superior american, aceste trei activități au îndeplinit funcții critice în societate: predarea pentru cetățenii și liderii democratici, cercetarea pentru progresul economic și serviciul public pentru îmbunătățirea societății. Cu toate acestea, misiunea a devenit din ce în ce mai mult îndoielnică și criticată. Acest simpozion despre rolul și valoarea învățământului superior public se ține pentru a examina ce răspunsuri posibile pot oferi colegiile și universitățile pentru a demonstra relevanța lor pentru societate.[28]

Primul articol, *Modelul de caracter pentru Universitatea Americană*, este propunerea mea ca universitățile și colegiile să revină la un concept de dezvoltare a caracterului, în special la cultivarea rațiunii practice și teoretice, în rândul studenților. Pe baza înțelegerii lui Aristotel a conceptului de *phronesis* (prudență), voi explica modul în care un model de caracter obligă colegiile și universitățile să regândească ceea ce constituie misiunea lor de bază. Recunoscând că această propunere este un tip ideal, voi arăta apoi că un curriculum de învățământ general ar putea fi ajustat pentru a se potrivi cu modelul de caracter pentru învățământul superior și voi încheia exprimându-mi anumite opinii despre modul în care profesorii și administratorii își pot alinia mai bine rolurile cu ajutorul acestui model.

În *Învățământul superior public și responsabilitatea de a invita studenții la politică*, Carol McNamara susține că universitățile publice trebuie să recreeze misiunea de angajament civic a lui Jefferson, antrenând mai întâi studenții într-o conversație despre întrebări și idei politice; și apoi prin implicarea studenților într-o discuție serioasă despre probleme de politică. O astfel de educație constituie o educație civică autentică și pregătește studenții să abordeze problemele cu care se confruntă ei și comunitățile lor. O întoarcere la Jefferson nu duce la polarizare politică, deoarece acest tip de educație civică promovează o luptă atentă a ideilor mai degrabă decât o conformare

intelectuală.

Al treilea articol, *Rolul politic al universității publice* al lui Luigi Bradizza, continuă dialogul despre rolul universității, ca promovare a conversației, mai degrabă decât a dogmatismului ideologic. Cu toate acestea, fiind creații ale statului, universitățile publice sunt fragile și este sarcina cadrelor universitare și a administratorilor să recunoască această fragilitate. Deși rolul și locul lor în istoria intelectuală sunt modeste, universitățile publice ar trebui să fie mulțumite cu păstrarea și transmiterea cunoștințelor din trecut către generația următoare. Pentru ca universitățile publice să își îndeplinească această misiune, ele se bazează pe cultura libertății de exprimare, de anchetă și de presă a democrației liberale; prin urmare, această sarcină este în mod inerent politică. Așadar, universitatea trebuie să contribuie în mod activ la această cultură a libertății pentru a-și îndeplini misiunea.

În cele din urmă, Claudia Franziska Brühwiler examinează o universitate publică europeană ca punct de comparație și contrast cu universitățile americane în lucrarea sa *Ne vom descurca? – Universități publice europene și criza refugiaților*. Universitățile publice europene din Elveția, Germania și din alte țări și-au deschis sălile de curs pentru refugiați, facilitându-le admiterea, oferindu-le burse și alte beneficii. Mai mult, și-au asumat responsabilitatea pentru refugiații care au fost nevoiți să își abandoneze studiile în țările de origine, în speranța că aceștia își pot continua parcursul educațional, ridicând astfel întrebarea o întrebare cu privire la ceea ce constituie datoria civică și responsabilitatea publică a unei universități.

După cum s-a afirmat la începutul acestui articol, învățământul superior, fie cel din Statele Unite sau din străinătate, se confruntă cu o serie de provocări care trebuie abordate, dacă universitățile și colegiile doresc să fie apreciate și susținute de societate. Desigur, remediile vor fi diferite deoarece diverse instituții se confruntă cu probleme diferite. Chiar și așa, unele propuneri generalizabile pot fi adoptate ca modalități prin care administratorii, profesorii, studenții și publicul să reflecteze la rolul și valoarea învățământului superior în comunitățile lor. Nu mai este o opțiune viabilă pentru majoritatea colegiilor și universităților publice să continue pe același drum: acestea trebuie să își reconstruiască și să își regândească creativ locul în societate pentru a-și demonstra valoarea în fața publicului.

NOTE

1. Spelling 2006 ↑
2. Arum and Roska 2011; Keeling and Hersh 2011 ↑
3. Kronman 2008; Roche 2010; Nussbaum 2012; Roth 2014; Trepanier 2017 ↑
4. Bloom 1987 ↑

5. Taylor 2011; Riley 2011 ↑
6. Apple 2001; Giroux 2002; Powers 2003; Bok 2004; Washburn 2005; Hill and Kumar 2009; Tuchman 2011; Canaan and Shumar 2015; King-White 2018 ↑
7. Hacker and Dreifu 201 ↑
8. PEW 2011, 5-6, 9 ↑
9. Ibid. ↑
10. PEW 2017 ↑
11. O cincime dintre absolvenții de colegii americane susțin că este acceptabilă utilizarea forței fizice pentru a reduce la tăcere un vorbitor care face „afirmații ofensatoare sau care rănesc” (Villasenor 2017). Pentru cea mai recentă controversă despre campusurile universitare vezi Quintana 2017. ↑
12. Pangle and Pangle 1993, 4-5; Hellenbrand, 1990, 11 ↑
13. Jefferson 1961, 175 ↑
14. Johnson 1987, 129, 147; Roseboom 1996, 57, 53 ↑
15. Brubacher and Rudy 1976, 154 ↑
16. Johnson 1987, 127 ↑
17. Reading 1996, 4 ↑
18. Brubacher and Rudy 1976, 61-64, 288 ↑
19. Veysey 1965, 62-66 ↑
20. Scott 1999 ↑
21. Veysey 1965, 444 ↑
22. Brubacher and Rudy 1976, 177 ↑
23. Ibid., 164-65; Veysey 1965, 108 ↑
24. Brubacher and Rudy 1976, 166-168; Lucas 1994, 174-75, 292 ↑
25. Barrow 1990, 7,10; Perkin 1984, 20-29 ↑
26. Hawkins 1970, xi; Axelrod 2002, 3-7; Giroux 2001 and 2002; Gould 2003 ↑
27. Slaughter 1998, 62 ↑
28. Aceste lucrări au fost prezentate la Conferința Americană de Științe Politice, August 31-Septembrie 3, San Francisco, sponsorizată de McConnell Center for Political Leadership. ↑

BIBLIOGRAFIE

Apple, Michael. 2001. “Comparing Neoliberal Projects and Inequality in Education.” Comparative Education 37, no. 4: 409-23.

Arum, Richard and Josipa Roksa. 2011. Academically Adrift: Limited Learning on College Campuses. Chicago: University of Chicago Press.

Axelrod, Paul. 2002. Values in Conflict: The University, the Marketplace, and the Trials of Liberal Education. Montreal: McGill-Queen’s University Press.

Barrow, Clyde. W. 1990. Universities and the Capitalist State: Corporate Liberalism and the Reconstruction of American Higher Education, 1894-1928. Madison, WI: University of Wisconsin Press.

Bloom, Allan. 1987. Closing the American Mind: How Higher Education Has Failed Democracy and Impoverished the Souls of Today's Students. New York: Simon & Schuster.

Bok, Derek. 2004. Universities in the Marketplace: The Commercialization of Higher Education. Princeton: Princeton University Press.

Brubacher, John S. and Willis Rudy. 1976. Higher Education in Transition. New York: Harper and Row.

Canaan, Joyce E. and Wesley Shumar. 2015. Structure and Agency in the Neoliberal University. New York: Routledge.

Giroux, Henry. 2001. "Introduction: Critical Education or Training: Beyond the Commodification of Higher Education." In Beyond the Corporate University. Edited by Henry A. Giroux and Kostas Myrsiades. Lanham, MD: Rowman & Littlefield: 1-11.

Giroux, Henry. 2002. "Neoliberalism, Corporate Culture, and the Promise of Higher Education: The University as a Democratic Public Sphere." Harvard Educational Review 72, no. 4 (December): 425-464.

Gould, Eric. 2003. The University in a Corporate Culture. New Haven: Yale University Press.

Hacker, Andrew and Claudia Dreifu. 2010. Higher Education? How Colleges are Wasting Our Money and Failing Our Kids–And What We Can Do About. New York: Times Book.

Hawkins, Hugh. 1970. The Emerging University and Industrial America. Lexington, MA: D.C. Heath.

Hellenbrand, Harold. 1990. The Unfinished Revolution: Education and Politics in the Thought of Thomas Jefferson. Newark, DE: University of Delaware Press.

Hill, David and Ravi Kumar. 2009. Global Neoliberalism and Education and Its Consequences. New York: Routledge.

Jefferson, Thomas. 1961. "Jefferson Plans the University of Virginia, 1800." In American Higher Education: A Documentary History. Edited by Richard Hofstadter and W. Smith. Chicago: University of Chicago Press.

Johnson, E.L. 1987. "The 'Other Jeffersons' and the State University Idea," Journal of

Higher Eduction 58: 127-50.

Keeling, Richard P. and Richard H. H. Hersh. 2011. We're Losing Our Minds: Rethinking American Higher Education. Houndmill, Great Britain: Palgrave Macmillan.

King-White, Ryan. 2018. Sport and the Neoliberal University: Profit, Politics, and Pedagogy. New Buswick, NJ: Rutgers University Press.

Kronman, Anthony. 2008. Education's End: Why Our Colleges and Universities Have Given up on the Meaning of Life. New Haven: Yale University Press.

Lucas, Christopher. 1994. American Higher Education. New York: St. Martin's.

Nussbaum, Martha. 2012. Not for Profit: Why Democracy Needs the Humanities (Princeton: Princeton University Press.

Pangle, Lorraine and Thomas Pangle. 1993. The Learning of Liberty: The Educational Ideas of the American Founders. Lawrence, KS: University of Kansas Press.

Perkin, H. 1984. "Defining the True Function of the University: A Question of Freedom Versus Control," Change 16: 20-29.

PEW Research Center. 2011. Is College Worth It? College Presidents, Public Access, Value, Quality and Mission of Higher Education. (May 16). Available at http://assets.pewresearch.org/wp-content/uploads/sites/3/2011/05/higher-ed-report.pdf.

PEW Research Center. 2017. "Sharp Partisan Divisions in Views of National Institutions." Pew Research Center. (July 10). Available at http://www.people-press.org/2017/07/10/sharp-partisan-divisions-in-views-of-national-institutions/.

Powers, J.B. 2003. "Commercializing Academic Research: Resource Effects of Performance of University Technology Transfer." The Journal of Higher Education 74, no. 1: 26-50.

Quintana, Chris. 2017. "A Polarized Campus Struggles to Understand How Racial Tensions Became National News." The Chronicle of Higher Education (June 2). Available at https://www.chronicle.com/article/A-Polarized-Campus-Struggles/240260.

Reading, Bill. 1996. The University in Ruins. Cambridge, MA: Harvard University Press.

Riley, Naomi Schaefer. 2010. The Faculty Lounges, and Other Reasons, Why You Won't Get the College Education You Paid for. Lanham, MD: Ivan R. Dee.

Roche, Mark William. 2010. Why Choose the Liberal Arts (Notre Dame: University of

Notre Dame, 2010.

Roseboom, E.H. and F.P. Wisenburger. 1996. A History of Ohio. Columbia: Ohio Historical Society.

Roth, Michael. 2014. Beyond the University: Why Liberal Education Matters. New Haven: Yale University Press.

Scott, J.C. 1999. “The Chautauqua Movement: Revolution in Popular Higher Education.” Journal of Higher Education 70: 389-412.

Slaughter, Shelia. 1998. “National Higher Education Policies in a Global Economy.” In Universities and Globalization: Critical Perspectives. Edited by Janice Curie and Janice Newson. Thousand Oaks, CA: Sage.

Spelling, Margaret, Secretary of Education. 2006. A Test of Leadership: Charting the Future of U.S. Higher Education (September). Washington D.C.: U.S. Department of Education. Available at http://www2.ed.gov/about/bdscomm/list/hiedfuture/reports/pre-pub-report.pdf.

Taylor, Mark. 2010. Crisis on Campus: A Bold Plan for Reforming Our Colleges and Universities. New York: Knopf.

Tuchman, Gaye. 2011. Wannabe U: Inside the Corporate University. Chicago: University of Chicago Press.

Trepanier, Lee. 2017a. Why the Humanities Matter Today: In Defense of Liberal Education. Lanham, MD: Lexington Books.

Veysey, Laurence. 1965. The Emergence of the American University. Chicago: University of Chicago Press.

Villasenor, John. 2017. “Views Among College Students Regarding the First Amendment: Results from a New Survey.” Brookings. (September 18). Available at https://www.brookings.edu/blog/fixgov/2017/09/18/views-among-college-students-regarding-the-first-amendment-results-from-a-new-survey/.

Washburn, Jennifer. 2005. University, Inc.: The Corporate Corruption of Higher Education. New York: Basic Books.

Imagine: Pixabay